

HET INTERNATIONALE POPULIEREN CONGRES IN ENGELAND

[971 : 176.1 Populus (410)]

door

G. HOUTZAGERS en F. W. BURGER

Van 25 April tot 2 Mei 1951 werd in Engeland het Vierde Internationale Populieren Congres gehouden, een van een reeks congressen, welke door een steeds groter aantal landen en deelnemers worden bezocht. Het aantal deelnemende landen bedroeg dit maal 14, het aantal deelnemers gemiddeld ruim 60. Ook Duitsland was voor het eerst vertegenwoordigd en dit land werd thans als lid tot de Internationale Populieren Commissie toegelaten. Waar er tot nog toe enige verdeeldheid onder de organisaties op populierengebied in West-Duitsland heerste, is daar nu gelukkig eenheid bereikt, zodat aan een van de voorwaarden voor het toetreden in Internationaal verband, het instellen van een Nationale Commissie, kon worden voldaan.

Na de officiële ontvangst door de regering in Londen in het „Lancaster House”, werden bezoeken gebracht aan :

het bosbouwproefstation „Alice Holt” van de „Forestry Commission” te Farnham (Surrey) 60 km ten ZW van Londen ;

het arboretum „Kew Gardens” bij Londen ;

de fabriek, stapelplaats en culturen van de „English Timber Supply Cy” van mr. Playle te Danbury (Essex) 60 km ten NO van Londen ;

de „Fen Row” populieren-kwekerij van de „Forestry Commission” bij Rendlesham 20 km ten NO van Ipswich (Suffolk) ;

het populieren-arboretum en de culturen van kolonel E. R. Pratt op „Ryston Hall” te Downham (Norfolk) 40 km ten N van Cambridge ;

de populierenbeplantingen op arme gronden van Generaal de Lotbinière ten behoeve van de „Ling Heath Charity” bij Brandon (Suffolk) 20 km ten ZO van Downham ;

de bosbouwschool voor lager bosbouw personeel te Lynford Hall (Norfolk) en het houtmagazijn van het grote Thetford boscomplex in dezelfde omgeving ;

het populierenproefveld bij Pardley (Northamptonshire) 10 km ten O van Northampton) ;

het „Imperial Forestry Institute” te Oxford, alwaar de congresszittingen plaats vonden en in welke stad het officiële diner werd aangeboden en

vanwaaruit enkele kleinere excursies werden gemaakt in de naaste omgeving, zoals naar het populierenproefveld in Bagley Wood en de Kennington-kwekerij en tot slot „Courtaulds Research Station” bij Maidenhead, 30 km ten W van Londen en 10 km verder naar Londen de oude beplantingen van „Eton College” bij Windsor.

Het geheel, dat voorbeeldig was georganiseerd onder leiding van T. R. Peace, Forest Pathologist, de Engelse vertegenwoordiger in de „Commission permanente” van de Internationale Populieren Commissie, gaf een goed beeld van wat zich thans op het gebied van de verbetering van de populierenteelt afspeelt. Het was bekend, dat de cultuur van deze houtsoort in Engeland geen grote rol heeft gespeeld, maar de belangstelling is thans, dank zij het intensieve voorbereidende werk van de „Forestry Commission” hier wel goed doorgedrongen en het streven naar een degelijke vestiging van deze cultuur behoorlijk op gang gekomen. Aanvankelijk geplant op minder passende, te weinig ontwaterde en bewerkte gronden, vaak slechts in te kleine plantgaten tussen hakhout, heeft de populier in Engeland niet die groei kunnen vertonen, die hem elders veel meer op de voorgrond deed staan. Ook aan de verpleging der bomen, snoeien, opkronen, uitdunnen, is zeer vaak te weinig zorg besteed, met als gevolg, dat vele beplantingen die van deze soort werden aangelegd, soms ook waarde hebben als demonstratie hoe het juist niet moet.

Toch wisten we, dat er aan de andere kant juist in dit

Afb. 1. Planten herinneringspopulier op Alice Holt
(Foto Burger)

land ook zeer leerzame objecten waren en dat er in Engeland in het bijzonder mogelijkheden bestonden om minder bekende types als oudere bomen te bestuderen. Dit niet alleen in de uitstekende populieren collecties van „Kew Gardens”, maar ook hier en daar op oude landgoederen en in het bijzonder op het zo bekende bezit van kolonel Pratt. De populieren belangstelling was trouwens in deze eeuw al eerder groeiende en dus niet uitsluitend het gevolg van de stimulerende invloed van de Internationale Populieren Commissie, want reeds vóór de laatste wereldoorlog begon men het belang van de cultuur van deze houtsoort in te zien.

In 1938 immers werd reeds het door Cansdale, Beak en Day bewerkte boekje „The Black Poplars and their hybrids cultivated in Britain”, uitgegeven door het „Imperial Forestry Institute” — waaraan ook dezerzijds werd medegewerkt — als gevolg van de reeds toen gegroeide behoefte tot internationale samenwerking, om op dit gebied tot klaarheid te komen. Reeds omstreeks 1930 werd de door het congres bezochte proefbeplanting bij Yardley in een oud hakhoutcomplex — helaas op zeer zware dichte gronden — aangelegd, waardoor een belangrijke collectie van clonen en bastaaarden bijeen werd gebracht, ten einde deze te

toetsen op hun bruikbaarheid voor de praktijk. En ook de beplanting van generaal de Lotbinière, aangelegd in 1923 op oude vuursteengroeven, was een eerste zoeken naar rendabeler soorten dan de voordien gewoonlijk gebruikte *Pinus sylvestris*.

Na de tweede wereldoorlog en onmiddellijk na de oprichting van de „Commission internationale du peuplier”, waaraan ook Engeland dadelijk actief deelnam, is de belangstelling voor dit geslacht met reuzenschreden vooruit gegaan. De vraag naar stekhout van gegarandeerde herkomst — in Engeland mogen van andere landen alleen populieren onder plombe of garantie van soortechtheid en herkomst worden geïmporteerd — neemt hand over hand toe, vooral voor de vormen *robusta*, *serotina*, *gelrica*, *serotina erecta*, vier belangrijke Nederlandse N.A.K.B.-vormen. Bovendien heeft de „Forestry Commission” een maatregel genomen, die ongetwijfeld de uitbreiding van de cultuur van populier zeer sterk in de hand zal kunnen werken. Er wordt thans namelijk een subsidie gegeven op het planten van populieren van 8 pond per acre of ruim f 200 per ha en van 2 shillings of ongeveer f 1 per boom, met een minimum van 2 acres beplanting en 200 bomen, laan- of grensbeplanting. Hierbij wordt dan door de overheid controle geïfend op de te gebruiken soorten, die van goede kwaliteit moeten zijn, resistent tegen kanker en geschikt voor de groeiplaats. De subsidie wordt voor de helft uitgekeerd vóór het planten en vóór de tweede helft na 5 jaren, als de resultaten van het welslagen volledig zijn te beoordelen.*)

De Engelse regering heeft hiermede een zeer juiste maatregel getroffen, die ook voor ons land ernstige overweging verdient. De oorlogsjaren hebben ook Engeland op onbarmhartige wijze geleerd, hoe noodzakelijk het voor ieder land is om over een houtreserve te kunnen beschikken. Welnu, door sterke uitbreiding van de populierencultuur is dit op veruit de snelste wijze mogelijk. Precies hetzelfde motief geldt voor ons land. Wij kunnen zeer gemakkelijk onze jaarlijkse houtproductie populierenhout van 135.000 m³ verdubbelen en door een dergelijke maatregel vermoedelijk ook wel verdrievoudigen. Bovendien juist daardoor belangstelling voor deze cultuur wekken bij een categorie — de landbouwers en veehouders — die er thans ten onrechte vaak nog meer of min afwijzend tegenover staan — uit een traditionele angst voor iedere boom in hun cultuurland.

Het is van belang de op de excursie waargenomen soorten en vormen thans nader te beschouwen. Over de gewone soorten die zoals reeds werd opgemerkt ook hier bij de snelle uitbreiding van deze cultuur een belangrijke rol gaan spelen, vooral *serotina*, *gelrica*, *serotina erecta* en *robusta*, behoeven wij hier niet verder uit te weiden. Wij wezen er echter reeds op dat men speciaal in Engeland hier en daar oude exemplaren van bomen aantreft, die wij elders niet kennen en die toch wel eens waardevolle aanwijzingen kunnen geven.

In de eerste plaats moet als zodanig genoemd *Populus euramericana* forma *Eugenei* Sim. Louis, oorspronkelijk een bastaard uit de kwekerij van Sim. Louis te Plantières bij Metz, zaailingen van 1832 van vermoedelijk *Populus euramericana* forma *regenerata* Henry waarschijnlijk bestoven met stuifmeel van de Italiaanse populier. Wij zijn tot nu toe in Nederland over deze bastaard niet zeer enthousiast, omdat hij vatbaar is

*) Zie hierover ook het artikel van W. L. Jansen in volgend nummer.

voor kanker en ook geen extra goede groei vertoont. Maar ons bezoek aan Engeland heeft ons doen zien, dat er naast kankergevoelige Eugenei's ook clonen bestaan die in de praktijk kankerresistent blijken te zijn. De prachtige exemplaren van deze bastaard, in het bijzonder die op het landgoed van kolonel Pratt, die in rechteid en snelheid van groei, alsmede in fastigiata bouw vaak de robusta overtreffen, dwingen ons er wel toe om deze vorm opnieuw in ons onderzoek te betrekken.

Afb. 2. De 2 oudste *Populus Eugenei*, Kew Gardens.
(Foto Burger)

P. Eugenei is mannelijk, heeft zeer kleine katjes en komt iets later in blad dan *P. robusta*. Bij het Instituut voor Bosbouwkundig Onderzoek te Wageningen bevinden zich thans twee series stekken van deze kankerresistente herkomsten uit Engeland, welke ook in Keppel in de eerstvolgende jaren in het kankeronderzoek zullen worden opgenomen. Het is zeer goed mogelijk dat wij in deze soort een waardevolle aanwinst, ook voor het Nederlandse populierensortiment hebben aangetroffen.

Vervolgens werd waargenomen *Populus Lloydii* Henry, waarschijnlijk een bastaard van de in Engeland nog veel voorkomende *Populus nigra* var. *betulifolia* en een onbekende vaderboom, waarvan wij zeer oude exemplaren zagen bij Rendlesham. Deze vorm is echter niet te beschouwen als een aanwinst voor ons populierensortiment. *P. Lloydii* is vrouwelijk, heeft 2 stem-

pels, vruchten die met 2 kleppen openspringen en herinnert over het algemeen in zijn voorkomen sterk aan *P. nigra*, doch heeft minder kortloten en is in het bovengedeelte van de stam donkerder van kleur. Het is een soort die laat in blad komt en die in Engeland dit jaar pas eind April in bloei stond.

In de kwekerij van de „Forestry Commission” aldaar stond ook nog een serie van betrekkelijk jonge bomen, die vrij ongelijk — over het algemeen laat — in blad kwamen en die ieder voor zich sterk leken op *P. serotina*. Alle waren mannelijk, over het algemeen mooi recht en vaak iets fastigiater dan wij dit van *P. serotina* gewoon zijn. Wij zouden deze vormen toch willen rubriceren als *Populus euramericana* forma *serotina* en daarbij dan constateren dat ook *P. serotina* geen zuivere clone is, doch nog uit meerdere clonen bestaat. Dit impliceert dat ook hier nog selectie mogelijk is!

In kwekerijen en op proefterreinen troffen wij hier en daar jonge exemplaren van *P. rubra* Poirét aan, een voor ons onbekende soort, die ook in Rehder niet vermeld staat en waarvan de naam vermoedelijk af-

komstig is uit beschrijvingen van Dode. De oudste exemplaren hebben wij gezien in de proefbeplanting van de „Forestry Commission” bij Yardley. De bomen komen in het voorjaar vóór *P. serotina* in blad, ongeveer gelijktijdig met of iets later dan *P. marilandica*.

De bladeren hebben een rode middennerf, rode bladstelen en de bladscheuten doen over het algemeen sterk denken aan *P. regenerata* var. *erecta*, ook wat de bladvorm betreft. Oude bomen werden niet waargenomen.

P. laevigiata, waarvan wij in het arboretum van kolonel Pratt een oud exemplaar zagen en twee proefbeplantingen te Yardley Chase, zouden wij zonder enige restrictie willen determineren als *P. deltoides* var. *missouriensis*. Deze vorm is mannelijk en lijkt niets op de vrouwelijke van Dode, die wij inder tijd te Versailles hebben gezien en die sterk deed denken aan *P. marilandica*.

Afb. 3. 1) *Populus Eugenei*, 2 en 3) *robusta* op Ryston Hall.
(Foto Houtzagers)

Wat wij voorts als

P. Fremontii Wats. zagen, is vrij zeker niet de echte soort uit ZW Amerika (Californië, Sierra Nevada) met zijn typische zeer grof gegolfde bladrand en niervormige bladvoet, maar vermoedelijk *P. euramericana* forma *marilandica*.

P. Carrierii. In „Het geslacht *Populus*” werd deze vorm gerubriceerd onder *P. regenerata* var. *erecta*. De nu geziene exemplaren verschillen duidelijk van *P. regenerata erecta* door hun rechte, slanke en meer fastigiata groeiwijze. Een mooie boom, die ook in ons sortiment ware te beproeven.

Overal waar wij de *P. euramericana* forma *regenerata* Henry hebben gezien, was deze sterk aangetast door kanker. Een bewijs temeer dat de Engelse herkomst van deze vorm niet bruikbaar is en dat wij deze geheel uit het Nederlands sortiment moeten laten uitvallen. Dit temeer wijl in België en Duitsland, zoals wij trouwens reeds eerder rapporteerden, goede kankerresistente clonen van deze bastaard bestaan met zeer goede groei- en vormeigenschappen.

P. nigra L., vooral de vorm *betulifolia* Torrey, komt nog veelvuldig in Engeland voor, waarbij dan vooral aan de oude exemplaren opvallen de zeer karakteristieke knobbels, die de stam als het ware overdekken. Vooral de zeer oude bomen bij Cranwich in de buurt van Lynford Hall!

P. generosa Henry zij tenslotte hier nog vermeld, die echter bij ons te

kankergevoelig is. In „Kew Gardens” staan enkele geheel kankervrije exemplaren, maar wij moeten er daarbij wel aan denken dat in die botanische tuin in het geheel geen kanker voorkomt.

P. Petrowskyana Schroeder, die wij, behalve in „Kew Gardens” en op Ryston Hall, ook in enkele proefbeplantingen als jongere exemplaren zagen, zoals bij Yardley, is waarschijnlijk een bastaard van *P. laurifolia* met *P. deltoides*. Hij komt zeer vroeg in blad, vóór *P. berolinensis* en *P. deltoides* var. *angulata*. *P. Petrowskyana* zal zeker niet als een waardevolle aanwinst voor ons populierensortiment zijn te beschouwen, mogelijk hier of daar voor wegbeplanting. Deze bastaard kan ongeveer op één lijn worden gesteld met *P. berolinensis* Dippel, een bastaard tussen *P. laurifolia* en waarschijnlijk de Italiaanse populier. Wij mogen in verband met de gevoeligheid voor de bacterie-kanker hier te lande nu eenmaal niet te veel verwachting koesteren van bastaarden uit de balsemgroep. Op Ryston Hall werd trouwens een begin van kanker bij de oudere bomen geconstateerd.

P. charkowiensis Schröder, waarschijnlijk een zaailing van *P. nigra*, hebben wij onder andere als wat oudere exemplaren gezien in het proefveld bij Yardley. Deze boom doet in zijn gehele habitus denken aan *P. nigra*, maar groeit rechter en slanker.

Bij de identificatie der soorten zij hier tenslotte ook nog even melding gemaakt van de cricket-bat wilg (*Salix alba* var. *calva* G. F. W. Mey; *S. alba coerulea* Sm.). Het is wel geen populier, maar uit dezelfde familie en een soort, die wij in Nederland ook in onze N.A.K.B.-controle hebben betrokken. Aan deze voor Engeland belangrijke cultuur was daarom zeer terecht ook een halve dag bij de excursie uitgetrokken.

Wij hebben de cultuur en de verwerking kunnen waarnemen te Danbury onder leiding van de heer Playle, directeur van een grote hout-handel, de „English Timber Supply Cy”, die zich niet alleen bezig houdt met het vellen en verwerken van hout, maar ook met de herbebossing van de kaalgeslagen terreinen. Een zaak die dus grote oppervlakten bos koopt met de verplichting om deze terreinen na velling weer in beboste staat op te leveren. Als zodanig wordt door deze onderneming niet alleen een uitgebreid gebruik van populieren gemaakt, maar daarnaast is ook de cricket-bat wilg een voor haar belangrijke houtsoort voor de fabricage van cricket-bats en de handel in het hiervoor geschikte hout.

Aan dit hout worden namelijk zeer hoge eisen gesteld — het moet zuiver wit van kleur zijn, elastisch en licht — en *Salix alba calva* is hiervoor uitermate geschikt. Bedoelde firma teelt naast populieren ook deze soort zelf en bij overschot, wordt het plantenmateriaal bovendien wel verhandeld.

Afb. 4. *Salix alba calva* (*S. coerulea*), cricket bat Willow.

(Foto van 't Westelinde)

Deze wilg wordt geteeld op knoten of stoven, als 3-jarig hout gehakt en daarna soms nog 1 jaar in de kwekerij geplant om zich te bewortelen. In deze jaren wordt het materiaal reeds vrij gehouden van overjarig takhout, omdat het onderste gedeelte van de toekomstige boom, dat later wordt gebruikt voor de fabricage van de cricket-bats, volkomen noestvrij moet zijn. Men kweekt daarvoor 3-jarige poten waarvan $\frac{2}{3}$ van de stam geheel vrij is van zijtakken. Het plantsoen wordt geplant op afstanden van 9 m — voor eenrijige beplantingen zou dit o.i. wel iets minder kunnen zijn — en geëxploiteerd met een omloop van 12—16 jaren. Na die luttele jaren kunnen de bomen dan een omtrek hebben van ongeveer 1.20 m, een zeer geschikte maat om ze te vellen. Uit één stam van 3 m takvrije lengte kunnen, als de kwaliteit van het hout goed is, theoretisch 4×16 (zie hieronder) = 64 bats worden vervaardigd. De bomen worden tijdens hun groeiperiode takvrij gehouden tot slechts een hoogte van maximaal 3 m (2.25—3 m; 2.25 geeft drie bat-lengten van 70 cm, 3 m vier lengten; de grootste dikte van de bat is $2\frac{1}{4}$ inch, waarvoor 3 inches = 7.50 cm aan de omtrek voldoende is, zodat een omtrek van 48 inches of 1.20 m $48 : 3 = 16$ bats oplevert). Men is n.l. van mening dat het 'hout hogerop' in de stam ongeschikt voor dit doel is, terwijl een grote brede kroon met zoveel mogelijk zijtakken bovendien een sneller diktegroei van de stam bevordert.

Na de velling worden de onderstukken verzaagd in klossen van 70 cm (de lengte van een bat is 2 voet, 4 inches), gekloofd en in driehoekige vorm gedurende ongeveer $\frac{1}{2}$ jaar buiten luchtig gestapeld en zodoende gedroogd.

Hierbij zij opgemerkt dat indien een boom van 1.20 m omtrek nog krachtig groeit, het aanbeveling verdient niet te snel te vellen. In dergelijke gevallen is het gewoonlijk zeer lonend de bomen nog enkele jaren te laten doorgroeien, want 54 inch = 1.35 m omtrek betekent theoretisch — bij een takvrije lengte van 3 m — vier $\times 54 : 3 = 72$ bats, d.w.z. 8 stuks meer.

Een kleine tentoonstelling van verschillende beschadigingen, kleurafwijkingen of parasitaire aantastingen in het hout, waardoor dit onmiddellijk ongeschikt is voor het beoogde doel, gaf duidelijk weer hoe nauw het hier op de juiste kwaliteit aankomt. Is deze laatste goed, dan kunnen dergelijke bomen gedurende hun omloop een bedrag van één pond, dus rond f 10 per jaar in waarde aangroeien.

Op hetzelfde terrein was ook een kwekerij van verschillende soorten en variëteiten van populieren, waarvan nog valt te vermelden, dat men meent hier één cloon van *P. candicans* te hebben, die resistent zou zijn tegen de kanker.

Belangwekkend waren ook de mededelingen over het kankeronderzoek in Engeland. In de bosbouwschool voor lager bospersoneel te Lynford Hall hield de heer Sabet, die onder leiding van Dr Dowson te Cambridge aan dit onderzoek werkt, over dit onderwerp een korte inleiding met enkele lichtbeelden. Sabet heeft uit het kankerslijm, dat in het voorjaar uit de jonge twijgen van aangetaste bomen naar buiten treedt, een pathogene bacterie geïsoleerd, die *Pseudomonas syringae* forma *specialis populea* is genoemd. Deze bacterie, in reïncultuur doorgekweekt, kon op kunstmatig geïnfecteerde bomen niet het typisch kankerbeeld verwekken, doch wel was dit het geval wanneer aan deze bacterie gesterili-

seerd afgefiltreerd kankerslijm werd toegevoegd. De vraag is of hierbij aan de een of andere hormoonwerking moet worden gedacht of mogelijk aan een virus. De zaak is nog in onderzoek, maar het verschijnsel op zichzelf is belangwekkend.

Bij de proeven is verder gebleken, dat vorst op de uitbreiding van de kanker geen invloed heeft, maar wel een hogere luchtvochtigheid en een hoge grondwaterstand, die de bomen minder resistent tegen kankeraan-tasting maken. Het droge slijm heeft een beschermende invloed op de bacterie en bestaat uit polysacchariden met sporen lamellase en pectinase. Het bevat giftige bestanddelen die in staat zijn groene scheuten te ver-dorren.

In Ryston Hall zagen wij nogal wat vorstbeschadigingen bij *P. eurame-ricana* forma *robusta*. Typische vorstscheuren aan de zuidzijde van de stam, maar bovendien aan jonge exemplaren kleine scheurtjes van enkele centimeters lang, ook op grotere hoogte, die men eveneens aan vorst toeschreef. Op ons maakten deze laatste meer de indruk van een over-groeide *Dothichiza*- of mechanische beschadiging.

Uit de doorsnede van oudere bomen, die inderdaad enkele meters lange vorstscheuren hadden, bleek hoe groot de schade van deze scheu-ren is voor de technische waarde van het hout. *P. robusta* schijnt hiervoor toch wel extra gevoelig te zijn. Ook viel het ons op hoe vaak oudere exemplaren van *robusta* een gevorkte stam vertoonden en wel zó zeer, dat men — in het bijzonder op Ryston Hall — door deze gevorktheid de *robusta* op een afstand kon herkennen naast bijv. de *Eugenei*. In België heeft men hetzelfde kunnen constateren. Ook om deze reden zal men dus enigszins voorzichtig moeten zijn met een te sterke uitbreiding van de cultuur der *robusta*, zoals dit in sommige W. Europese landen tegenwoordig wel eens te veel het geval is. Zijn snelle en rechte jeugdgroei, alsmede de geringe verpleging die hij vraagt bij gebruik als laanboom, leiden hiertoe zo gemakkelijk. Toch zijn de hierboven genoemde factoren nieuwe aanwijzingen die tot voorzichtigheid manen.

LIJST VAN AFGEVAARDIGDEN.

België:

M. A. Herbignat, Inspecteur des Eaux et Forêts, 101 Rue des Horticulteurs, Brus-sel II.

M. C. Muhle Larsen, Directeur, Institut de Populiculture, 230 Rue Buizemont, Gram-mont.

Canada:

Dr C. Heimburger, Southern Experiment Station, Maple, Ontario.

Duitsland:

Regierungspräsident Dr W. Warsch, Voorzitter van de Deutsche Pappelverein, Mommsenstr. 102, Köln-Lindenthal.

Oberlandforstmeister Dr Bauer, Sternwaldstr. 14, Freiburg. i. Br. Duitsland.

Dr J. Grehn, Inst. für Forstgenetik und Forstpflanzenzüchtung, Schmalenbeck, bez. Hamburg.

Professor Dr H. Hesmer, Leiter des Forschungsrates des Deutschen Pappelvereins, Beethovenstr. 30, Bonn.

Professor Dr H. Hilf, Directeur van het Institut für forstliche Arbeitswissenschaft, (24a) Reinbek, bei Hamburg, Vorwerkbusch (Iffa).

- Dr F. Kiel, Technisch directeur, Celstoffabriek, Waldhof, Wiesbaden.
 Forstmeister H. Lucke, Harsefeld, bez. Hamburg.
 Landforstmeister Dr R. Müller, Leiter des Wissenschaftlichen Instituts des Deutschen Pappelvereins, (22c) Bruhl bei Köln.
 Professor Dr E. Rohmer, Faculteit Bosbouw van de Universiteit, Amalienstr. 52, München 13.
 Oberforstmeister Schäfer, Directeur van de Fachausschusz Faserholz der Treuhandstelle der Zellstoff- und Papierindustrie, Kleine Wilhelmstrasse 7, Wiesbaden.
 Forstmeister B. Schmitz-Lenders, (22a) Düsseldorf-Benrath, Urdenbacherallee 25-1.
 Forstmeister K. H. F. Ulrich, Forstamt Danndorf über Vorsfelde, Braunschweig.

Frankrijk :

- Professor Ph. Guinier, President van de Commission Internationale du Peuplier, Directeur Honoraire de l'Ecole Nationale des Eaux et Forêts, 11 rue de la Planché, Paris 7.
 M. J. Chardenon, controleur Principal du S.E.I.T.A., Saintines, Oise.
 M. A. Janis, Hoofdingenieur van de Staats-Lucifersfabrieken, Saintines, Oise.
 M. J. Pourtet, Inspecteur Principal, Ecole Nationale des Eaux et Forêts, 14 rue Girardet, Nancy.
 Professor R. Rol, Sous-directeur, Ecole Nationale des Eaux et Forêts, 14 Rue Girardet, Nancy.
 M. de Vaissière, Conservateur des Eaux et Forêts, Chef de Service des Forêts privées à la Direction Generale des Eaux et Forêts, Iter, Avenue de Lowendal, Paris.

Groot-Brittanië :

- *Lord Robinson, Chairman Forestry Commission, 25 Savile Row, London, W. 1.
 *Mr A. H. Gosling, Director General Forestry Commission, 25 Saville Row, London, W.1.
 *Mr W. H. Guillebaud, Deputy Director General Forestry Commission, 25 Saville Row, London, W.1.
 Mr O. J. Sangar, Director (England) Forestry Commission, 80 Cadogan Square, London, S.W.1.
 Mr J. Macdonald, Director Research and Education Forestry Commission, 25 Savile Row, London, W.1.
 *Mr M. V. Laurie, Chief Research Officer, Forestry Commission, 25 Savile Row, London, W.1.
 *Mr G. W. Backhouse, Conservator (England, East) Forestry Commission, Brooklands Avenue, Cambridge.
 *Mr S. R. Payne, Private Woodlands Officer (England, East) Forestry Commission, Brooklands Avenue Cambridge.
 *Mr G. F. Ballance, State Forest Officer (England, East), Forestry Commission, Brooklands Avenue, Cambridge.
 Mr T. R. Peace, Forest Pathologist, Forestry Commission, Forest Research Station, Alice Holt Lodge, Wrecclesham, Farnham, Surrey.
 Mr E. G. Richards, Utilization Research Officer, Forestry Commission, 25 Savile Row, London, W.1.
 Mr I. Penton Andren, J. John Master and Co. Ltd., Haddon House, 66A Fenchurch St., London, E.C.3., vertegenwoordiger van de Vereniging van Britse lucifersfabrikanten.
 Mr P. G. Beak, Commonwealth Forestry Bureau, Imperial Forestry Institute, Oxford.
 Mr C. S. Brown, Bryant and May Ltd., Ballochyle Estate Office, Sandbank, Dunoon, Argyll.
 *Mr W. R. Day, Lector in Forest Pathology, Imperial Forestry Institute, Oxford.
 *Dr W. J. Dowson, Lector in Mycology and Bacteriology, Botany School, Cambridge.
 Col. G. A. Gibbs, Ingsdon, Shawford, Hants, vertegenwoordiger van de Royal English Forestry Society.
 Mr J. F. Hare, English Timber Supply Co., Danbury, Essex.
 Mr S. G. Harrison, Royal Botanic Gardens, Kew, Richmond, Surrey.
 Mr W. D. MacGregor, Forest Products Research Laboratory, Princes Risborough, Aylesbury, Bucks.
 Mr W. G. Playle, English Timber Supply Co. Ltd., Danbury Essex, vertegenwoordiger van de Federated Home Timber Associations.

- *Lt. Col. E. R. Pratt, Ryston Hall, Downham, Norfolk.
 Col. L. Ropner M. P. Thorp Perrow, Bedale, Yorkshire.
 *Mr K. A. Sabet, Research Student, Botany School, Cambridge.
 *Mr W. M. F. Vane, M.P., Hutton-in-the-Forest, Penrith, Cumberland.
 Mr F. C. Hummel, Mensuration Officer, Forestry Commission, Forest Research Station, Alice Holt Lodge, Wrecclesham, Farnham, Surrey.
 Mr E. C. Harper, Chief Clerk, Forestry Commission, Forest Research Station, Alice Holt Lodge, Wrecclesham, Farnham, Surrey.
 Mr J. Jobling, Assistant Silviculturist, Forestry Commission, Forest Research Station, Alice Holt Lodge, Wrecclesham, Farnham, Surrey.
 Mr A. A. Zukowski, District Officer, Forestry Commission, Forest Research Station, Alice Holt Lodge, Wrecclesham, Farnham, Surrey.
 Mr H. L. Loughborough, Forester, Forestry Commission, Forest Research Station, Alice Holt Lodge, Wrecclesham, Farnham, Surrey.
 *Waren slechts 1 of 2 dagen tegenwoordig.

Ierland :

Mr N. Morris, Forest Inspector, Departement of Lands, Dublin.

Indië :

Dr S. Krishna, Indian Scientific Liaison Officer, Africa House, Holborn, London, W.C. 2.

Italië :

Dott. G. Funiciello, Directeur Generaal der Staatsbossen, Rome.
 Ing. L. Sancicchi, Hoofdinspecteur, Directoraat-Generaal van het boswezen, Rome.
 Dr G. Melocchi, Chef-Inspecteur, Directoraat-Generaal van het boswezen, Rome.
 Dr L. Chianese, Directeur van de dienst Landbouw en boswezen van de Nationale Organisatie voor cellulose en papier, Via Cornelio Celso 7, Rome.

Libanon :

M. A. Salha, Directeur van het Bosbeheer, Beyrouth, Libanon.

Nederland :

Professor Dr G. Houtzagers, Vice-voorzitter van de Internationale Populieren Commissie en voorzitter van de Nederlandse Nationale Populierencommissie. Van Heemstralaan 84, Arnhem. Hoogleraar Afd. Bosbouw der Landbouwhogeschool te Wageningen.
 C. F. D. Beuker, Directeur van Van Gelder & Zonen N.V. Koninklijke papierfabrieken, Bloemenlaan 2, Heelsum.
 Ir F. W. Houtvesten bij het Staatsbosbeheer, Strauslaan 15, Bilthoven. Secretaris van de Nationale Populierencommissie.
 H. J. Gerritsen, hoofdamtenaar Nederlandse Heidemaatschappij, Sickeszplein 1, Arnhem.
 C. Reuterskiöld, Floralaan 136, Eindhoven.
 Dr H. van Vloten, Directeur van het Bosbouwproefstation T.N.O. „de Dorschkamp”. Vertegenwoordiger van de International Union of Forest Research Organisations, Dommelweg 1, Wageningen.
 J. C. van 't Westeinde, Westhof, 's-Heer-Arendskerke.

Oostenrijk :

Professor W. von Wettstein.

Spanje :

Professor S. Sabucedo, Spaans Landbouwwettaché, 3, Hans Crescent, London S.W.1.

Tsjechoslowakije :

Mrs. O' Cotton, Tsjechoslowaakse Ambassade, 9 Grosvenor Place, London.

Zwitserland :

M. E. Gaillard, Inspecteur Federal des Forêts, 15, Hallwylstr., Bern.

Food and Agriculture Organization of the United Nations :

M. R. G. Fontaine, Secretaris van de Internationale Populieren Commissie, Food and Agriculture Organization of the United Nations, Viale della Terme di Caracalle, Rome, Italië.